STAND DER MAAN.

7 September . . . . LAATSTE KWARTIER.
13 . . . . . NIEUWE MAAN.
20 . . . . . EERSTE KWARTIER.
28 . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
28	ZATURDAG . . . 's morg.	6-00	's av. 12-00
29	ZONDAG	6-45	12-45
30	VRIJDAG	7-30	1-30
1	DINGSDAG . . .	8-15	2-15

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. ZATURDAG, DEN 28sten SEPTEMBER. N°. 78.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 28 September 1833.

(38997) Alzoo de Wed. E. C. MARTZILGER, geboren FERRAND, Eigenaresse van de Plantaadje *Argent Court*, gelegen aan de *Hoer Helena Kreek*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek, om de Slaven genaamd: AVANS, NELSON en ANDRIES, van gemelde Plantaadje af- en op haar privé naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponéren, op te roepen alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

(39024) Den KASSIER WEESMEESTER der *Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente* alhier zal na den 11den October eerstkomende, ten zijnen huize vaceren, om aan de Crediteuren van de Boedels wijlen MORDECHAI HAIM SIGALLA, ISAAC HOEB BRANDON en MOSES HOEB BRANDON, de hun competerende penningen, ingevolge repartitie-rekening, uitkeeren.

Paramaribo den 25 September 1833.

MOSES DASILVA SOLIS,
Gezw. Klerk.

(38990) R. VAN REES Az. qq. en C. BARENDS qq., zullen in de maand October aanstaande, dag en datum nader te bepalen, door en ten huize van den Vendumeester J. E. LYONS, publiek doen verkoopen:

De KOFFIJ-PLANTAGIE *PRACTICA*, gelegen aan de *Hoer Helena Kreek*, tusschen de Plantagien *St. Germain* en *Blokkenbosch*, met deszelfs GEBOUWEN, SLAVEN, enz.; — zullende de Inventaris en Veilconditien, *veertien* dagen voor den Verkoop, bij voornoemde Vendumeester ter *visie* liggen.

Paramaribo den 25 September 1833.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Uitgeklaard.

Den 17den dezer, de Nd. Am. Brik *Fame*, Kapt. E. NICKERSON, naar Nickerie en Boston; lading: 56 vaten Malassie.

MENGELINGEN.

HET EIND-VERDRAG.

Het *voorloopig* traktaat tusschen de Fransche en Engelsche alliantie en onze regering is niet alleen gesloten, maar ook ten uitvoer gebragt. De algemeen geachte held CHASSE is op den Vaderlandschen bodem weergekeerd. Zijne edele strijdmakkers betreden weer den grond, dien zij, onder het doorstaan van duizend gevaren, zoo luistervol, bij deszelfs alouden roem hebben gehandhaafd. Onze, tot eene gedwongene rust, gedoemde schepen doorklieven weer de baren; en voor handel- en scheepvaart is de stille des doods met het rumoer der bedrijvigheid verwisseld. Dit alles echter, hoe heugelijk ook, is slechts de eerste flikkering van het morgenrood. De ochtendstond is aangebroken. Maar of de dag, die nog slechts aan de uiterste kimmen licht, een zonnige dag zal worden, dan of hij vooreerst nog in donkere wolken zal gehuld blijven, kan de toekomst ons alleen ophelderen. Een voorloopig traktaat waarop de Fransch Engelsche alliantie *zoo zeer gesteld was*, is gesloten en volvoerd, maar daarmede zijn nog geenszins zoo vele bezwaren uit den weg geruimd, als het sluiten en teekenen van een *eind-verdrag* kunnen belemmeren en tegenhouden. De oostersche aangelegenheden schijnen op het sluiten en uitvoeren van het voorloopig traktaat eenen niet ongunstigen invloed gehad te hebben. Deze kunnen veelligt andermaal dienen, om *Frankrijk* en *Engeland* rekkelijker te maken in het bewilligen van eischen van onze zijde, zonder welker bevrediging het *eind-verdrag* ons al te duur te staan zou komen. *Engeland* inzonderheid begint de handen zoo vol in zijne eigene huishouding te krijgen, dat het zijnen eigen zedelijken zelfmoord zal moeten trachten te voorkomen. En ligt het in het plan van den oppersten Wereldbestuurder, om dat land te doen ondervinden, wat hetzelve, onder Hoogstdeszelfs wijze toelating, andere staten heeft doen ondergaan, dan zouden wij veelligt met zekerheid eenen schoonen, vruchtbaren, regt zonnigen dag te gemoet kunnen zien. Alleen in het voordeel van *Engeland* is het Belgisch oproer begonnen. Wat Engelsche raddraaijers gedaan hebben, om de smeulende vonk der Belgische ontevredenheid tot eene alles verslindende vlam van omwenteling te doen aangroeijen, is nog niet genoegzaam toegelicht. Meer bekend is het, dat in de eerste oogenblikken van dat oproer een voornaam Engelschman de oorzaak is geweest, dat de zich voorbereidende, en op het punt van uitbraak staande, contra-revolutie in hare geboorte is gesmoord geworden. *Engeland* is ons steeds vijandig geweest in deszelfs driehonderdjarige haat tegen ons heeft zich in onze dagen, in al deszelfs hatelijkheid en vinnigheid, werkzaam betoond. Met *Engeland* hebben wij nog het meeste afterekenen, voor dat er een *eind-verdrag* kan gesloten worden, hetwelk ons stof tot blijdschap en gejuich kan opleveren. Het Engelsche gouvernement behoort onder die, welke in 1815 *Belgie* aan ons *Oud-Nederland* gekoppeld hebben. In 1830 wierp *Belgie* zijnen ruiter van het paard en holde teugelloos in zijn en ons verderf voort. Onze Vorst *scheen* toen onmagtig te zijn, omdat *hollend* dier wederom onder deszelfs bestier terug te brengen. Hoe dit zij: *de brave*, die ook anderen *braafheid* toekende, riep die mogendheden, welke eene vereeniging van *Belgie* met *Oud-Nederland* gewild hadden, te zamen, omdat in het blinde voortrennend paard, in deszelfs overmoedige vaart te sluiten en weder onder het beheer van zijnen regtmatigen ruiter terug te brengen. Die mogendheden mogen eerst de rol van bemiddelaars, waartoe zij *eigenlijk en alleen* geroepen waren, werkelijk of in schijn gespeeld hebben: het is onbetwistbaar genoeg, dat zij althans aan het groote doel hunner zamenkomst in het allerminste niet beantwoord hebben. Zich dadelijk als *scheidsregters* opwerpende was het hun tweeledig geluk, *vooreerst*, dat onze bevolking te klein was, om zich tegen hunne vereenigde besluiten aantekanten, en *ten tweeden*, dat onze natie even zoo begeerig naar eene algeheele scheiding was, als de Belgische oproerlingen ooit geweest zijn. Of zij in tegenovergestelde gevallen hetzelfde gewaagd zouden hebben, wat zij nu onderstonden, is hoogst twijfelachtig. Zekerlijk hadden zij alsdan den staatswagen nog meer in het riet gestuurd. Zij kunnen nu tegen de revolterende volken zeggen: *Ook Oud-Nederland begeerde de scheiding, en uit dat oogpunt kunnen wij de Belgen niet langer als oproerlingen beschouwen, die zich aan hun wettig bestuur onttrokken.* Maar dan? Ja dan? Dan scheiden, gelijk men op de vingers wel voor uit kon rekenen, ging echter niet gemakkelijk. Een zich scheidend echtpaar weer te vereenigen, is dikwerf eene zoo groote kunst niet. Een paar woorden, ook een paar blikken zijn daartoe soms toereikend. Maar een sedert vijftien jaren, lief en leeddeelend huisgezin te scheiden, zoodat ieder aan zijn regtmatig aandeel komt, dat heeft meer voeten in de aarde. Dat verstonden althans de afgezanten der groote Europesche mogendheden, die zich zelve *eigenmatig* tot scheidsrigters hadden opgeworpen, al *zeer slecht*. Want drie jaren zijn er verloopen; een magazijn papier is aan protocollen, themas en wat niet al verbruikt geworden, en nu zijn wij nog niet verder gevorderd dan tot een voorloopig traktaat met twee der vijf scheidsregterlijke mogendheden. Die scheidsregters hebben intusschen het geluk gehad, slechts eenige stapels beschreven papier daar te stellen; ons daarentegen trof het grootste ongeluk, ontzaggelijke kosten te maken; het dierbaar bloed van velen onzer landgenooten te zien vloeijen en, sedert het embargo, als het ware buiten bestaan geweest te zijn. Wie zal ons dat alles vergelden? Menschen te willen scheiden en hen vooraf door de aan te wenden scheidsmiddelen te gronde te rigten dat mogen slechte advocaten doen: zulks voegt geene vorsten, die vaders der volken behooren te wezen. Inmiddels hebben wij met *Engeland* nog eene bijzondere rekening te sluiten. In 1814 hebben wij, voor de bevrijding der Belgische provincien, aan de geallieerden moeten betalen vijftig millioen; de versterking van derzelver grenzen heeft ons vier en veertig millioen gekost; *Engeland* heeft die schuld overgenomen, maar daarvoor in bezit blijven behouden onze kolonien in *Guiana* en de *Kaap de Goede Hoop*: *Engeland* is dus verpligt, om ons deze bezittingen terug te geven of vier en negentig millioen uit te keeren; ziedaar een hoogstbelangrijk punt, bij de verschrikkelijke ophooping onzer staats-schuld, vooral in een *eind-verdrag* niet te vergeten. Daar door de vereeniging

van *Belgie* met ons land, de natie meer uit het oogpunt eener landbouwende en fabricerende, dan uit dat van eene handeldrijvende en zeevarende is beschouwd geworden, zoo heeft men ons de verpligting opgelegd, om onze zeebouwende vloot tot een zeker getal bodems te bepalen, waarvan de oude eerst *geheel* moesten zijn *afgebroken*, voor dat er nieuwe in de plaats mogten *opgetuigd* worden. Daar wij nu weer, gelijk voorheen, eene koophandeldrijvende en zeevarende natie zijn geworden, zoo moet dus ook in het te sluiten *eind verdrag* de vrijheid *gewaarborgd worden* (omdat wij met Engelschen te doen hebben), om zoo veel schepen, van allerlei soort (dus ook oorlogschepen), te mogen bouwen, uitrusten, laten zeilen enz., als het geëerbiedigd opperhoofd van onzen staat nuttig zal oordeelen. Onze vloot (het kan niet genoeg gezegd worden) is het palladium onzer vrijheid ter zee en van onze welvaart; dezelve is (men vergeve ons deze uitdrukking) *de ark onzer behoudenis.* Onze watergeus bezorgde ons in den *Briel* een vast punt voor onze vrijheid en voor onzen onvergetelijken WILLEM I. Onze vloot zuiverde de *Zuider Zee* van het Spaansch addertengebroedsel. Onze vloot bezorgde ons Oost- en West-Indische Bezittingen. Onze vloot gaf ons geld en goed en bezorgde ons den wereld-handel. Toen *Frankrijk* en *Engeland*, *Munster* en *Keulen* ons besprongen; toen ons land als het ware veroverd was, redde onze vloot onze nationaliteit, onafhankelijkheid, zelfstandigheid, grootheid en ons evenwigt in de staatkundige balans van *Europa*. Toen onze vloot vernietigd was, werd ons volk rijp om van de lijst der natien te worden uitgeschrapt. Met één woord aan onze vloot worde in de eerste, en in de *tweede* en in de DERDE plaats gedacht *in het weldra te sluiten eind verdrag.* Met eene fiksche oorlogsvloot, kunnen wij veel, ja *bijzonder veel* zijn; zonder eene, des noods tegen de Engelsche (eene Fransche vloot heeft nooit iets *op zich zelve* beteekend) vloot opwegende menigte van schepen, *die ten oorlooge kunnen uitgerust worden*, zijn wij iets meer, dan niets en blijven wij van de discretie van JOHN BULL (alias eigenbaat) afhangen.

AAN HET VADERLAND.

Weêr klinkt in diep verarmde steden,
Door boosheid en geweld bestreden,
In dorpen waar nog 't wraakvuur brand,
Langs akkers en verlaten velden,
Wier woestheid onzen ramp vermelden,
De dierb're naam van Vaderland!

Wie kan de bron van wellust stoppen,
Wie kan de reine vreugd verkroppen,
Die oud en jong uit de oogen straalt?
De grijsheid schijnt op nieuw te leven,
De jeugd is dubb'le kracht gegeven,
Een God'lijk vuur is neergedaald.

Dat vuur doet aller harten gloeijen,
Den bloedstroom snel door de ad'ren (vloeijen,
Kweekt onbekende krachten aan;
De rampen zijns op eens vergeten,
De ketens plots'ling weggesmeten,
De zon des heils is opgegaan.

Heft psalmen aan en jubeltonen,
Zingt feestmuzijk, vlecht lauwerkronen,
Geeft uwen bondgenoot de hand,
Hij heeft den zegen weggedragen,
Uw vijand uit het veld geslagen. —
Hij schonk ons weer een Vaderland.

o Vaderland! o wieg dier helden
Wier roem veel duizenden vermelden:
o Vaderland! gij zijt weer vrij!
De dwing'landij is neergevallen,
De stander staat weer op uw wallen,
Gij hebt weer magt en heerschappij!

Een vreemd'ling mogt u onderdrukken,
Uw zonen uit uwe armen rukken,
U binden met een stalen band;
Uw geest en denkenskracht verdoven,
Uw ouden naam aan u ontroven:
Die naam herleeft, o *Nederland!*

Uw' taal, zoo zinrijk, zoo welluidend,
Zoo krachtig en zoo veel beduidend,
Die moedertaal werd aangerand;
Werd, om ons gansch te doen vergeten,
Vol smaad, veracht'lijk weggesmeten,
Verworpen met ons Vaderland.

Niets was er voor de heerschzucht heilig,
Niets voor haar overmagt meer veilig;
De list gaf aan 't geweld de hand;
Hief lied'ren aan en toverzangen
Om de onschuld in het net te vangen
Van den gevreesden dwingeland.

Geveindsheid loerde op alle paden: —
Om vriend en vijand te verraden
Zag zij schijnheilig in het rond;
Naar 't kerkerhol werd hij gedreven
Die iets gezegd had of geschreven,
Waar op het merk der waarheid stond.

Men deed in schijn de kunsten bloeijen
Maar sloeg den geest in helsche boeijen;
Bedrog en list werd zaamgekoopt;
De vrijheid werd alom verdreven,
De waarheid nergens plaats gegeven: —
Minerva's tempel zelf gesloopt!...

Barbaarschheid sloeg in dolle woede
De dichtkunst met haar geeselroede,
Beledigde 't gezond verstand,
Schoot zwarte damp naar beneden
Om 't helderschijnend licht der reden
Te blusschen in het Vaderland.

Triumf! die dampen zijn verdwenen,
Een gouden glans heeft elk omschenen;
Minerva's tempel wordt hersteld;
De geest mag zich weer vrij ontspannen,
Verblinding, 't werktuig der tirannen,
Is door de waarheid neergeveld!

Ja reine waarheid! in ons midden
Mag elk vrijmoedig u aanbidden;
Voor niemand sluit ge uw' tempel dicht;
Van alle kanten komen stralen
In dezen tempel nederdalen
En 't altaar blinkt van God'lijk licht.

't Dringt alles om dat altaar henen,
En met een gouden glans omschenen,
Praalt gij in volle majesteit.
Triumf! de dankaltaren branden,
Het reukwerk is in duizend handen,
De waarheid schenkt ons zaligheid!

Verlichting doet haar gouden stralen
Uit dunne wolken nederdalen
En uwen roem is weer hersteld;
De dichtkunst hoeft niet meer te blozen
Maar treedt, omkranst met lente rozen
Weer juichend door 't bedauwde veld.

Brengt palmen aan en eerlauwrieren
En wilt de vreugd den teugel vieren,
Het regt bewaakt weer elke stand;
En hoog uit 's hemels starrenzalen
Kwam THEMIS glansrijk nederdalen
En woont weer in ons Vaderland!

Waakt op, waakt op en spant de snaren
En wilt u om het altaar scharen
Waar op de vrijheid wierook brand;
Die wierookgeur stijgt door de wolken
En 't loflied der verloste volken
Klinkt hoog voor GOD en 't Vaderland

Streef voort, streef voort naar de oude glorie
Waar mee gij praalt in 's lands historie
o Volk van 't vrije *Nederland!*
Herneem uw' roem en grootheid weder
En werp de magt der heerschzucht neder
Waar zij haar bloedstandaren plant.

Triumf! wij zien den morgen dagen,
Die al de nevels weg zal vagen;
Zijn gloed verlicht den hemeltrans,
De zilv'ren stralen schieten neder,
't Gezigt wordt helder, ruim en breeder,
De vrede spreidt een nieuwen glans!...

Daal neer op uwen zilv'ren wagen,
Daal neder op GODS welbehagen!
Veel duizend reiken u de hand.
Zie hoe de gouden kronen blinken,
Hoor hoe de feestbazuinen klinken
Ter eer van het Vaderland!

VOORBEELD VAN OUDERLIEFDE, DOOR DEN KONING VAN ZWEDEN BELOOND.

De Koning van Zweden, GUSTAVUS DE DERDEN, (die, in het jaar 1773, in zijn eigen paleis, op een Bal, geschoten werd, zoo dat hij, eenige dagen daarna, aan de gevolgen zijne bekomen kwetsuur, overleed) eens de wapenschouwing over zijne krijgsbenden doende, reed, bij die gelegenheid, te paard, door een klein dorp, in het welke hij een jong, maar zeer mooi boerenmeisje, met bloote voeten, aan een put bezig zag met water te scheppen. De Koning haar gevraagd hebbende om te drinken, bood zij hem het water, met zeer veel natuurlijke bevalligheid, aan. *Wel mooije meid!* zeide de Koning, *wilt gij met mij mede naar Stokholm gaan? ik zal maken, dat gij het daar beter zult hebben.* Zonder zich eenigzins te bedenken, gaf het boerinnetje den Koning ten antwoord: *Dat zou ik wel willen doen; want ik heb wel verlangen om mijn fortuin te maken, en stel ook wel vertrouwen in uwe belofte; maar het is mij niet mogelijk om mede te gaan; want mijne moeder, die arm en ziek is, heeft, buiten mij niemand, om haar te helpen en op te passen; en daarin zou ik mijn' pligt, om al het wereldsgoed, niet willen verzuimen. — Waar is uwe moeder?* vroeg de Koning. *In dat kleine hutje,* gaf zij ten antwoord. De Monarch, 'er in gaande, hoorde eenige zuchten, en rond ziende, zag hij, op eenige planken, met een weinig stroo bedekt, eene oude vrouw liggen, die overstelpt van ongemakken scheen te wezen. De Koning, door dit gezigt zeer bewogen zijnde, zeide: *Wel arme moeder! ik beklaag u.* Helaas, mijnheer! zeide de zieke, ik zou nog meer te beklagen zijn, indien ik die brave dochter niet had, die, door haren arbeid en oppassing, mijn leven tracht te verlengen, hetwelk ik hoop, dat God haar vergelden, en haar 'er voor zegenen zal; stortende, terwijl zij dit zeide, zeer vele tranen. GUSTAVUS, die mogelijk nooit meer aandoening had gehad van het vermaak, hetwelk hem zijn hooge rang konde verschaffen, tot het oefenen van weldadigheid, dan in dit geval, zeide hierop tegen het meisje: *Ga zoo maar voort* (terwijl hij haar een beurs geld overgaf) *met uwe moeder op te passen, en ik zal, in het vervolg, voor u beiden zorg dragen. Uw deugdzaam gedrag verdiende, dat gij met den braafsten man in Zweden trouwde. Vaarwel lieve meid! ik ben uw Koning.* Zijne Majesteit, te Stokholm terug gekomen zijnde, beval, op het lijf van de moeder een jaargeld te stellen, hetwelk, na haren dood op de dochter moest vervallen.

GEDULD OVERWINT ALLES.

De sterkte van het geduld, of de waarheid van de spreuk: »het geduld overwint alles," kan ook uit het volgende blijken. Zeker arm man zocht hout in een bosch. Daarmede bezig zijnde, zag hij een' voornaam Edelman aankomen, doch deze ontdekte hem niet. Deze Edelman nam een papier uit den zak, las het met een treurig gelaat, verscheurde het, en nam daarop een pistool, om zich zelven voor den kop te schieten; maar... het ging niet af. De arme man liep daarop, zoo schielijk mogelijk, naar hem toe, en rukte hem het pistool uit de hand, om hem voor zelfmoord te bewaren. De Edelman greep daarop naar zijnen degen, en wilde zijnen redder doorsteken. Maar deze toonde zich hier bij zeer onverschrokken, en riep uit: »Stoot maar toe! ik vreeze den dood »even zoo weinig als gij; maar ik heb »meer moed, om aan de rampen dezes »levens het hoofd te bieden. Meer dan »twintig jaren heb ik in armoede en kommer »geleefd, maar ik heb geleerd, alles met »geduld te dragen, en laat het alleen aan »God over, wanneer hij van mijn ellendig »leven een einde wil maken!" Deze aanspraak was ook van eene goede uitwerking op den Edelman, die, door deze taal des vertrouwens op God, tot nadenken kwam, daar door van zijn rampzalig voornemen en vertwijfelen af, en alzoo tot betere gevoelens gebragt werd.

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.